

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

ศาสนาคนมีกิเลสกับศาสนาของผู้สิ้นกิเลส

เมืองไทยเราเรียกว่าเมืองพุทธก็ได้ เพราะไม่มีเมืองใดที่จะนับถือพุทธศาสนา ยิ่งกว่าในเมืองไทยของเรา พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่เด่นดวงครอบโลกธาตุเลย เราไม่ได้เอาศาสนาใดมาแข่ง เอาความจริงออกพูดกันเลย พุทธศาสนาของพระพุทธเจ้านี้เป็นผู้บริสุทธิ์สุดส่วนในพระทัยคือใจ สิ่งที่มีวิหิมองอันใดแม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี เป็นผู้บริสุทธิ์พุทธโธล้วน ๆ เหมือนพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่ตรัสรู้ผ่านมาแล้ว และสั่งสอนโลก ให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขถึงความพ้นทุกข์ มีจำนวนมากทีเดียว ล้วนแล้วตั้งแต่ออกจากพุทธศาสนาทั้งนั้น บรรดาพุทธศาสนาของเราที่มีมาตั้งแต่ตั้งเดิมจนกระทั่งบัดนี้ ไม่มีพระพุทธเจ้าองค์ใดสอนโลกด้วยความแหวกแนว เพราะตรัสรู้ธรรมรู้แจ้งแทงทะลุหมด ท่านให้นามว่า โลกวิทู รู้แจ้งทั้งโลกนอกโลกใน

โลกในคือกิเลสตัณหา จิตใจที่บริสุทธิ์รู้แจ้งชัดว่ากิเลสตัณหาได้หลุดลอยไปแล้ว จากพระทัย และรู้อย่างชัดเจนว่าพระจิตนี้บริสุทธิ์เต็มส่วนแล้ว นี้เรียกว่ารู้แจ้งภายใน รู้แจ้งภายนอก สิ่งรอบพระองค์รู้รอบไปหมดในสามแดนโลกธาตุนี้ ท่านจึงได้นำมาแสดง ให้ลูกหลานทั้งหลายสืบทอดกันมาจนกระทั่งถึงเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ ให้ลูกหลานทั้งหลายทราบไว้ว่า เมืองไทยเราเป็นเมืองมีวาสนา ได้ประสบพบเห็นพุทธศาสนาเข้ามา ในเมืองไทยของเรา เราได้เกิดทุนตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ภาคภูมิใจของเราว่า ได้ยึดศาสนาที่ถูกต้องอย่างยิ่งแล้ว หากศาสนาใดมาเสมอไม่มี

เราไม่ได้หามาแข่ง เอาความจริงออกยันกันเลย พระพุทธเจ้ามีสักขีพยานมาตั้งแต่ต้นประวัติของพระองค์ ตั้งแต่เป็นสิทธัตถราชกุมารมาเรื่อยโดยลำดับ ทรงพระเยาว์ก็ทราบ ประสูติก็นำมาโดยลำดับลำดับ ทรงเคลื่อนไหวไปมาที่ไหนทราบ จนกระทั่งเสด็จออกทรงผนวช ทราบมาเป็นลำดับมีพระประวัติ มีตนมีตัวเรื่อยมา มีร่องรอย ตามร่องรอยมาจนถึงองค์ศาสดา แล้วเป็นองค์ศาสนาขึ้นมาเรียกว่าศาสนาพุทธ คำว่า พุทธะคือศาสนาของท่านผู้รู้จริง ๆ ไม่ได้รู้ปลอม ๆ ดังที่พูดตะกี้ที่ว่า สิ่งรอบด้านรู้แจ้งภายนอก รู้ไปหมดตลอดทั่วถึง เปรต ผี สัตว์ อสุรกาย ที่ไหนรู้หมด ตลอดนรกอเวจี สวรรค์ ชั้นพรหม นิพพาน รู้แจ้งแทงทะลุไปหมด ไม่มีอะไรปิดบังหรือว่าลึกลับต่อพระญาณที่ทรงทราบของพระพุทธเจ้านี้เลย จึงเรียกว่า โลกวิทู

ที่นี้ทรงนำธรรมเหล่านั้นมาสั่งสอนโลก สั่งสอนทั้งภายใน ที่รู้แจ้งภายในก็ทรงสอนเรื่องภายใน ให้ชำระสิ่งที่วิหิมองจิตใจให้มีดีดี ไม่รู้จักดีจักชั่ว ไม่รู้จักบุญจักบาป ก็ทรงสั่งสอนให้รู้ ๆ รู้แจ้งภายในก็ทรงสั่งสอน ให้รู้ว่ากิเลสสิ่งวิหิมองนี้เป็นสิ่งที่ปิด

กำบังจิตใจสัตว์โลกให้มีตมิตปิดตา มีตา ๒ ตาเท่านั้นไม่พอ เอมาร้อยตาก็ไม่เห็น เอามาพันตา คน ๆ หนึ่งมีพันตาก็ไม่เห็น พระพุทธเจ้ามีตาเดียว มีพระทัยสว่างจ้า จากนั้นก็เป็นเหตุพิศดารพิศดารกระจายออกจากพระทัยอันเดียว ตาพิศดารมองเห็นทะลุไปหมด ตาพิศดารนี้จะเรียกว่าตารู้อัจฉริยะ ตาพิศดารฟังเสียงได้หมด เสียงเปรตเสียงผีร้องครวญคราง นรกอเวจีได้ยินเสียงหมดเลย ทั้งเห็นทั้งได้ยินด้วยไม่ใช่เห็นเฉย ๆ พวกที่มีเสียงก็ส่งเสียงออกมา ก็ได้ยินทั่วถึงกันหมด เรียกว่าเหตุพิศดารพิศดาร นี้คือพระพุทธเจ้าของเรา

เหล่านั้นมีไหม ที่ว่าจะเอามาเทียบก็เทียบกันได้ทันทีเลย ตกลงทะเลไปหมดนั่นแหละ ถ้าพูดถึงเรื่องความบริสุทธิ์ ศาสดาองค์เอกนี้บริสุทธิ์แล้วที่นำธรรมมาสอนโลก ศาสนาอื่นใดไม่เคยมีผู้เป็นเจ้าของศาสนาเป็นผู้บริสุทธิ์ เป็นคลังกิเลสด้วยกันทั้งนั้น คนเป็นคลังกิเลสก็เหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ จะเสกสรรปั้นยอตัวว่าเป็นศาสดาเอกขนาดไหน ก็เป็นเอกตาเดียว ตาข้างเดียว คนมีสองตาย่อมมองเห็นชัดเจนกว่าคนมีตาเดียว ออกจากเอกนั้นแล้วก็ตาบอด มันบอดภายในจิตใจของผู้คนนั้นแหละ จะเสกสรรปั้นยอว่าเป็นเจ้าของศาสนาสักเท่าไร ก็ไม่ผิดกับเรา ๆ ท่าน ๆ นี้เลย ว่าเฉย ๆ เป็นคลังกิเลสเหมือนกัน

การรู้การเห็นก็เหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไป ไม่มีอะไรผิดแปลกจากกัน ฟังให้ชัดเจน ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไป มีกิเลสครอบงำอยู่ในหัวใจ จะเสกสรรปั้นยอว่าเป็นศาสดาใด ไปสอนผู้ใดก็ตาม สอนให้เป็นผู้รู้แจ้งแทงทะลุเหมือนศาสดาองค์เอกที่ตรัสรู้ธรรมล้วน ๆ แล้วนั้นไม่มี จึงว่าศาสนาเหล่านี้จะก็ศาสนา ร้อยพันศาสนาก็ตาม ก็เป็นคลังกิเลสร้อยคลังพันคลัง เวลาไปแนะนำสั่งสอนบริษัทบริวารที่เขายอมรับว่าเป็นศาสดาของเขา เขาก็ยอมรับไปแบบมเงาเหมือนเจ้าของที่เป็นเจ้าของศาสนามงเงานั้นแหละ ที่นี้เวลากระจายออกไปสอนไปที่ไหนก็สอนไปด้วยอำนาจของกิเลส ไม่ได้ด้วยอำนาจของธรรม ครั้นสอนไปแล้วก็ไม่พินทุที่กิเลสจะครอบงำ ๆ หัวใจไป

เห็นอะไรก็เหมือนอย่างโลกเห็น แล้วที่ลูกเขาเสกสรรปั้นยอว่าเป็นศาสดา ว่าอันนั้นดีเขาก็ยอมรับว่าดี ทั้ง ๆ สิ่งนั้นไม่ดีก็ยอมรับว่าดีเพราะความเชื่อ สำคัญนะความเชื่อ เชื่อไปทางที่ผิด-ผิดได้ เชื่อทางที่ถูก-ถูกได้ เมื่อเจ้าของศาสนาสอนไปแบบไหน พวกบริษัทบริวารก็ยอมรับเชื่อฟัง ทำตาม ๆ ไปเรื่อย ๆ กว้างขวางไปเท่าไรก็มีตั้งแต่เรื่องของกิเลสแผ่อำนาจไปเรื่อย ๆ แต่เอาคำว่าศาสนานี้เป็นโล่บังหน้า เพราะคำว่าศาสนา ๆ นี้ออกมาจากธรรม คำว่าธรรมเป็นธรรมชาติที่โลกยอมรับกันหมดทั่วแดนโลกธาตุนี้ ไม่มีใครฝ่าฝืนได้เลยคือธรรม เพราะฉะนั้นคำว่าศาสนาจึงเอามาจากธรรม

ที่นี้เมื่อออกมาเป็นศาสนาแล้ว ใครก็ยอมรับ ๆ ว่าเป็นธรรม ๆ เพราะฉะนั้นจึงตายใจ การตายใจนั้นก็ตายใจไปในสิ่งที่ว่ายอมรับว่าธรรมนั้นแหละ แต่สิ่งที่แสดงออก

มาไม่ใช่ศาสนาก็มีเยอะ เป็นศาสนาก็มี แต่ไม่เหมือนพระพุทธเจ้าที่เป็นศาสนาเป็นธรรมล้วน ๆ เป็นศาสนาด้วยกิเลสแฝงกันไป ๆ สอนไปกว้างแคบขนาดไหน เรื่องของกิเลสตัณหาก็คงรอบไปเรื่อย ๆ ศาสนาใดมีบริษัทบริวารมาก ศาสนานั้นก็ว่าเป็นของดี ๆ ก็ล้วนแล้วแต่เสกสรรปั้นยกกันไป หาของดีไม่ได้แบบนี้ จึงเรียกว่าศาสนาหาพยานหลักฐานไม่ได้ เพราะเป็นคลังกิเลสด้วยกัน ที่จะเอาอะไรมาเป็นสักขีพยานไม่มี มีก็ศาสนาก็เป็นศาสนาของคนมีกิเลส

คนมีกิเลสสั่งสอนศาสนา ย่อมเป็นไปด้วยกิเลส ผู้รับธรรมไปก็รับเป็นเรื่องของกิเลสไปเสียมากต่อมาก เป็นอย่างนี้ในศาสนาทั้งปวง ส่วนศาสนาพระพุทธเจ้าของเราเรียกว่า สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมที่มาสอนเป็นศาสนานี้ เรียกว่าตรัสไว้ชอบแล้วทุกอย่าง ว่าบาป-บาปจริง ๆ ว่าบุญ-บุญจริง ๆ ไม่ได้เสกสรรปั้นยกขึ้นมาเฉย ๆ เอาความจริงออกมาพูดเลย นี่เรียกว่ารู้จริงเห็นจริง ว่าบุญ-บุญจริง ๆ นรก-นรกจริง ๆ ทรงรู้แล้วเห็นแล้วจึงนำมาสั่งสอนโลก ว่าเปรตว่าผีประเภทต่าง ๆ เปรตผีจริง ๆ นำมาสั่งสอนโลก เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม สวรรค์ที่ชั้น พรหมโลกที่ชั้นถึงนิพพาน สอนอย่างเปิดเผยอย่างไม่มีอะไรปิดบังได้เลย เพราะพระทัยแจ่มแจ้งทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว นี่คือพุทธศาสนา

พระพุทธเจ้าของเราเป็นพยานแห่งพุทธศาสนา ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก สัตว์โลกมาเป็นบริษัทบริวารกลายเป็นพุทธบริษัทขึ้นมา สาวกบริษัท คือพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนสัตว์โลก ผู้ที่มีอุปนิสัยปัจจัยสามารถปฏิบัติตนได้โดยลำดับลำดับจนถึงขั้นพ้นทุกข์ เหล่านี้เรียกว่าสาวกของพระพุทธเจ้า จาก พระโสดา สกิทาคา อนาคา อรหัตบุคคล เหล่านี้เป็นพยานออกมาจากคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นผู้ยืนยันตายตัว รับรองตัวเองได้ตลอดไปเลย ไม่ต้องมีสักขีพยานที่ไหนดมายืนยันว่าผู้นี้บริสุทธิ์ผู้นี้มีธรรมขั้นนั้น ๆ ไม่ต้อง เจ้าของมีสมบุรณ์แล้วเต็มแบบเต็มฉบับแห่งธรรมที่ตนได้บรรลุขึ้นมา นี่คือพยานของพระพุทธเจ้า เราเห็นได้อย่างชัดเจนอย่างนี้

พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ ก็คือองค์ศาสดาตริสรูธรรม ธมฺมํ สรณํ คจฺฉามิ คือธรรมอันเลิศที่พระพุทธเจ้าทรงครองและแนะนำสั่งสอนโลกตลอดมา แล้วกระจายทั่วแดนโลกธาตุคือทางพระธรรม พระสงฆ์สาวกได้แก่ท่านผู้บรรลุธรรมตามพระพุทธเจ้า ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาแล้วด้วยดี ไปแนะนำสั่งสอนโลกก็ถูกต้องเป็นลำดับลำดับไปบริษัทบริวารที่เข้าไปได้ยินได้ฟังเคารพนับถือก็เกิดความเชื่อความเลื่อมใส ทำไปตามที่ท่านแนะนำสั่งสอนแล้วก็ปรากฏเป็นคนดีคนดีขึ้นมา สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลสืบทอดกันมาเรื่อย ๆ นี่เป็นพยานหลักฐานมาเป็นลำดับ คือพุทธศาสนาของเรา

วันนี้พูดย่อ ๆ ถึงเรื่องศาสนาของคนมีกิเลส กับศาสนาของคนผู้สิ้นกิเลสแล้วต่างกัน เพราะฉะนั้นพุทธศาสนาของเราจึงเป็นศาสนาโคโลกคู่สงสาร คู่บ้านคู่เมืองตลอดมา ต่อไปนี้ยังมีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้สืบทอดกันไปโดยลำดับไม่มีที่สิ้นสุดดังที่เคยเป็นมาแล้วนั้นแล เป็นมาแล้วฉันใด เป็นไปข้างหน้าก็ฉันนั้นเหมือนกัน นี่เราได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนาที่ทรงสั่งสอนโดยถูกต้องแม่นยำแล้ว ให้ยึดเอาหลักความถูกต้องของอรรถของธรรมไปประพฤติปฏิบัติ ตามเพศตามวัยตามกำลังวังชาของตนอย่าได้ปล่อยวาง สมชื่อสมนามว่าเราเป็นชาวพุทธ

ชาวพุทธคือลูกตถาคต ลูกศิษย์ของท่านผู้รู้แจ้งแทงทะลุ เราอย่าทำอะไรสุมสี่สุมห้ามีดดำกำดา เห็นแก่ความทะเยอทะยานอยาก อยากอะไรก็ทำไปตามความอยาก ๆ ความอยากนั้นมีกิเลสแทรกอยู่ภายในนั้นเป็นเหยื่อล่อให้ออยาก ๆ ความอยากนั้นคือกิเลส การกระทำตามคือความลุ่มหลงของเรา ครั้นผลตกขึ้นมาก็เป็นบาปเป็นกรรม เพราะทำตามความอยากย่อมน้อยก็มีความดีแทรกอยู่เลย ให้พากันพยายามปรับเนื้อปรับตัว เราเป็นลูกชาวพุทธ ตั้งแต่เล็กขึ้นมาก็มีพ่อแม่เป็นชาวพุทธ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ศึกษาเล่าเรียนอะไรก็ให้มีเหตุมีผล อย่าศึกษาเล่าเรียนเพียงโก้เพียงเก๋ เพียงเอาชื่อเอานามกิตติศัพท์กิตติคุณไป โดยหาความดีในตัวเองไม่ได้จากความประพฤติของตัวเอง ให้พยายามปฏิบัติตนให้เป็นคนดี

เราพยายามเออะ ยากลำบากอยู่ในกรอบแห่งศีลแห่งธรรมแล้ว จะเป็นความยากเพื่อความราบรื่นดีงามต่อไป แต่ความราบรื่นดีงามของความชั่ว ความอยากความทะเยอทะยานนั้น มันสร้างชวากสร้างหนามสร้างพินสร้างไฟเผาไหม้เราไปโดยลำดับลำดา สุดท้ายคนที่ประพฤติตัวตามความอยากความทะเยอทะยานมีแต่ความล้มความจมหาคคุณค่าหาราคาไม่ได้ เราเกิดมาทั้งคนเป็นคนที่มิคุณค่า ศักดาสูงกว่าสัตว์ทั้งหลายก็คือมนุษย์เรา จึงต้องปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี มีเขตมีแดนมีกำหนดกฎเกณฑ์ เวลานั้นทำนั้นเวลานั้นทำนั้น เวลาเล่นเพลิดเพลินก็มี มนุษย์เราไม่ใช่สัตว์ตายก็ย่อมมีความเพลิดเพลิน ให้มีเป็นกาลเป็นเวลา อย่าเถลไถลเร็ว ๆ ร่อน ๆ ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมโดยหาเขตหาแดนไม่ได้นั้นเป็นเรื่องเสียเรา ทำลายตัวของเราเองไปโดยลำดับลำดา คนนี้ก็ทำลายคนนั้นก็ทำลาย ครอบครัวนี้ก็ทำลาย ครอบครัวนั้นก็ทำลาย หมดทั้งเมืองไทยเรามีแต่คนทำลายตัว ด้วยความประพฤติชั่วช้าเลวทรามหาสาระไม่ได้ เมืองไทยทั้งเมืองกลายเป็นเมืองสัตว์ไปหมด ไม่มีพุทธเจ้าป่นอยู่เลย อย่าให้มีในเมืองพุทธของเรา ขอให้ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี

พระพุทธเจ้าที่เป็นแบบฉบับของพวกเราทั้งหลายนั้น พระองค์ทรงฝึกพระองค์จนเต็มเหนี่ยวถึงขนาดสลบไสล ฟุ้งทั้งหลายลูกหลานทั้งหลายฟังเอานะ พระพุทธ

เจ้าไม่ได้ล้างมือเปิบ ก่อนที่จะตรัสรู้นี้ทรงบำเพ็ญพระองค์อยู่ถึง ๖ ปี ความทุกข์แสนสาหัสสามารถอยู่ในพระอิทธิวัตถราชกุมารนั้นทั้งนั้นในเวลา ๖ ปี บำเพ็ญทรมาณตนถึงขนาดสลบไสล เรียกว่ารอดตายไปถึง ๓ หนถึงได้ตรัสรู้นี้มา นี่คือการฝึกอบรมพระองค์ ไม่ได้ปล่อยให้ไปเป็นไปตามอำเภอใจของกิเลสตัณหาที่หลุดลากไป ท่านพยายามฝึกหัดตัดพระองค์ ทุกข์ขนาดไหนก็เพื่อความเป็นผู้ดีผู้เลิศผู้เลอ ผลสุดท้ายก็ได้เป็นพระพุทธเจ้าเลิศเลอในแดนโลกธาตุนี้ขึ้นมาจนได้

บรรดาสาวกทั้งหลายก็เหมือนกัน อยู่ในสกุลใด สกุลพระราชามหากษัตริย์ เศรษฐี กุฎุมพี พ่อค้า ประชาชนคนธรรมดา เมื่อได้ยินได้ฟังอรรถธรรมของพระพุทธเจ้าแล้ว ผู้ใดมีอุปนิสัยปัจจัยมากน้อยเพียงไรก็ตะเกียกตะกายตนไปตามอรรถธรรมของพระพุทธเจ้า บางรายออกจากสกุลพระราชามหากษัตริย์ บางรายออกจากพ่อค้า ประชาชน เศรษฐี กุฎุมพี มาประพฤติปฏิบัติตัวต่อศีลต่อธรรม เข้าป่าเข้าเขา สละตนออกบวชเป็นนักพรต ปราภฏตัวอยู่ในป่าในเขาในถ้ำเงื้อมผา เวลาสำเร็จผลออกมาก็คงครั้งนี้สำเร็จเป็นพระโสดา องค์นี้สำเร็จเป็นพระสกิทาคา องค์นี้สำเร็จเป็นพระอนาคา องค์นี้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ สุดท้ายมีแต่พระอรียบุคคลเต็มป่าเต็มเขา ออกมาสั่งสอนโลกเป็น สรรณ คจฺฉามิ ของพวกเรามาจนกระทั่งทุกวันนี้ นี่ล้วนแล้วตั้งแต่ท่านเดินตามร่องรอยของศาสดา ไม่ได้ปล่อยตามอำเภอใจของตนที่จะทำอะไรทำตามชอบใจ ๆ ผลสุดท้ายมีแต่ความลุ่มจมเต็มหัวใจ เต็มบ้านเต็มเมือง อย่าให้มีในชาวพุทธของเรา ลูกหลานจำให้ดี

ท่านฝึกของท่าน ผู้ต้องการจะเป็นคนดีมีความสุข ต้องฝึกฝนอบรมตนเอง อย่าปล่อยเลยตามเลย สิ่งที่ปล่อยเลยตามเลยคือกิเลสมันพาให้ปล่อยตัว ๆ ลากเข็นไปกล่อมไปเรื่อย ๆ แล้วก็เสียไปวันละเล็กละน้อย เติบโตขึ้นมาเท่าไรยิ่งเสียมาก ๆ ยิ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วเสียหมดทั้งตัว หมดทั้งบ้านทั้งเมืองเสียไปหมด ใช้ไม่ได้ ขอให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ เอาคติตัวอย่างของท่านผู้ดีมาปฏิบัติ อย่าเอาความเลวร้ายของตัวเองซึ่งมีเกลื่อนอยู่ทั่วแดนไทยของเรานี้เอามาใช้ ใช้ไม่ได้นะ เสียหายไปหมด ให้เอาความดี สมเรามีพุทธศาสนาครองบ้านครองเมือง

ไปโรงรำโรงเรียน เวลานี้ก็ปรากฏว่าทางการบ้านเมือง เขาก็ได้คัดได้เลือกเอาหนังสือธรรมะไปสอนเด็กตามโรงรำโรงเรียน เช่น หยदन้าบนไบบัว เป็นต้น เราก็ไม่ขัดข้อง ที่เขามาติดต่ออยากได้ไปเราไม่ขัดข้อง เพราะเราเชื่อในการปฏิบัติของเราแล้วว่า หนังสือเล่มนี้จะไม่ทำโลกให้ลุ่มจม ถ้าปฏิบัติตามที่เราปฏิบัติมานี้ จนกระทั่งปรากฏเป็นประวัติขึ้นมา เราภาคภูมิใจในการปฏิบัติของเรา ถึงกระเสือกกระสนบางครั้งบางคราวแทบเป็นแทบตาย แต่ไม่เคยสลบเราก็บอกว่าเราไม่เคยสลบ แต่เฉียดตลอด ๆ ด้วย

อำนาจแห่งความพอกความเพียรไม่หยุดไม่ถอยไม่ปล่อยวางเลย ชัดกันเต็มเหนี่ยว นี่ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

มาปัจจุบันท่านทั้งหลายก็ได้มา หวังอยากได้ยินได้ฟังกับหลวงตาเพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจ ภายนอกก็นำเข้ามาเป็นคติ ภายในก็นำเข้ามา โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลวงตาที่เขาได้เขียนเป็นประวัติ “หยดน้ำบนใบบัว” นี้ก็นำออกมา เพราะเราได้ปฏิบัติอย่างนั้นจริง ๆ ไม่มีเสกสรรปั้นยอดแต่อย่างใด เราได้อ่านหนังสือเล่มนี้จบลงเรียบร้อยแล้ว ยอมรับว่าเป็นไปตามนั้น เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดที่จะนำออกไป เราก็มองไม่ได้คิดด้อยในหัวใจเราว่าไม่สมภูมิในประวัตินี้ มีแต่ประวัติโอ้อวดแต่ตัวของเราไม่ดีขึ้นเราไม่มี ในประวัติก็เป็นอย่างนั้น ประวัตินั้นออกมาจากเรา เราก็มองแทบตายยังไม่สลับสไลเท่านั้นเอง ตั้งแต่พัดกับกิเลสมาตลอดเวลา เริ่มตั้งแต่ขึ้นเวทีพรรษา ๗ เรียนจบเปรียญ ๓ ประโยคแล้วขึ้นเวที จากนั้นมาพัดกันตลอดเลย แทบเป็นแทบตาย

ผลที่ปรากฏขึ้นมาจากความเพียรกล้าของเราก็คือเป็นที่พึงใจ ๆ จนกระทั่งถึงพึงใจพอใจสุดยอดแล้ว ไม่มีที่ไหนที่จะไปอีกแล้ว จิตใจของเราธรรมของเราสุดทุกสิ่งทุกอย่าง ปล่อยวางหมดไม่มีอะไรเหลือในโลกธาตุนี้ สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรมาข้องในหัวใจเลย จากการปฏิบัติที่รอดล้มรอดตายมา เหตุที่เต็มกำลังความสามารถขนาดไหน ผลก็ได้ความภาคภูมิใจเต็มกำลังมาจนกระทั่งบัดนี้ สร้างความพอใจในหัวใจมาแล้วนี้ได้ ๕๓ ปี ตั้งแต่ ๒๔๙๓. เริ่มต้นตั้งแต่บอกว่าสถานที่ สถานที่ที่เราปลดปล่อยกองทุกข์ทั้งหลาย ที่เคยแบกหามมาก็ก็ก็ก็ไม่มีประมาณ เพราะเกิดตาย ๆ ขึ้นลง ๆ ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม ตกลงไปนรกเป็นเปรตเป็นผีก็ภพก็ชาติ ในเราคนเดียวนี้นับประมาณไม่ได้เลย ได้สิ้นสุดลงไปแล้วในคืนวันที่ ๑๕ เดือนพฤษภาคม ๒๕๙๓. เวลา ๕ ทุ่มเป่งพอดี หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร

วันนั้นเป็นวันปลดปล่อยกองทุกข์ที่หาบหามาตั้งกัปปตั้งกัลป์ ขาดสะบันงโดยสิ้นเชิงไม่มีสิ่งใดเหลือ ครองไว้แล้วซึ่งความบริสุทธิ์ที่สุดส่วน ฟาดินถล่มในคืนวันนั้นปรากฏถึงขนาดฟาดินถล่ม เพราะระหว่างกิเลสกับธรรมได้ขาดสะบันงออกจากจิตดวงนี้เท่านั้น จิตสว่างจ้าขึ้นมาเลย โดยไม่คิดไม่คาดไม่ฝันว่าจะรู้จะเห็นจะเป็นขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่เราก็มองปฏิบัติไปตามกำลังความสามารถของเรา คาดก็คาด คาดมรรคผลนิพพานก็คาด คادنันคานี้ คาดบาปคาดบุญคาดแดนนรกสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เปรตผีประเภทต่าง ๆ ตามตำรับตำรา ท่านแสดงไว้เราได้เรียนมาก็คาดไปตามนั้น ๆ แต่เวลาได้กระจ่างแจ้งขึ้นภายในจิตใจแล้วนี้ไม่ถามใครทั้งสิ้น

พูดแล้วสารุขึ้นอย่างนี้เลย พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ทูลถามหาอะไรก็พระองค์แสดงไว้อย่างแจ่มแจ้งทุกอย่างแล้ว สอนให้ปฏิบัติก็ปฏิบัติเพื่อ

ให้รู้ให้เห็นทั้งกิเลสภายใน ทั้งสิ่งภายนอกที่รอบตัว ไม่ได้สอนให้ลุ่มให้หลง ก็เมื่อได้รู้ ได้เห็นตามธรรมท่านสอนแล้วเต็มนิสัยวาสนาของตน แล้วจะไปทูลถามท่านหาอะไร นี่ ที่ได้ทรงไว้แล้วซึ่งธรรม เต็มหัวใจตั้งแต่บัดนั้นมา

เราจึงไม่ได้สงสัยในตัวของเราในการสั่งสอนโลก สั่งสอนเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม เราไม่ได้สงสัย อะไรรจะเข้ามา มา ธรรมนี้เหนือโลกทุกอย่างแล้ว ถ้ากว้าง ท้อง ฟ้ามหาสมุทรนี้น้อยไป ธรรมนี้ครอบโลกธาตุหมด แล้วจะเอาอะไรมาจนตรอกจนมุมในการสั่งสอนสัตว์โลก ตามภูมิอุปนิสัยปัจจัยของผู้จะมาศึกษา ว่าธรรมนี้จะอัดอั้นตันใจ สอนโลกไม่พอ ต้องไปหาศึกษามาใหม่จากศาสดาองค์ใด ไม่เคยมีในหัวใจ พอแล้วในหัวใจทุกอย่างที่มาสอนโลกเวลานี้ เพราะฉะนั้นการสอนโลกเราจึงสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะเราไม่ได้อยู่ในวงแห่งสมมุตินิยม ซึ่งเป็นสถานที่ไฟไหม้แกลบ ไฟลูกกลม ในสามแดนโลกธาตุนี้เป็นกองฟืนกองไฟ เป็นวงแห่งกรณีพิพาทของสัตว์โลกที่มีกิเลส ต้องฉีกต้องกัดกันเป็นธรรมดา นี่ธรรมไม่ได้อยู่ในวงกรณีพิพาทกัดฉีกกันอย่างนี้ เหนือนี้ทุกอย่างแล้ว เราจึงนำมาสอนโลกได้ทุกบททุกบาท ทุกแง่ทุกมุม

เพราะธรรมเหนือสิ่งเหล่านี้แล้ว พูดได้อย่างเต็มปาก ผิดบอกกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก เป็นยังไงสอนไปตามอย่างนั้น ไม่เช่นนั้นไม่เรียกว่า ธรรม ธรรมต้องตรงไปตรงมา เพราะฉะนั้นการสอนโลก เราจึงไม่มีอะไรที่จะมาข้องใจเราว่าสอนโลกจะสอนโลกไม่ได้ โลกนี้ภูมิสูงกว่าหัวใจที่ทรงธรรมเต็มเหนี่ยวแล้วอยู่ภายในจิตใจไม่ปรากฏ มีแต่ธรรมชาตินี้เหนือตลอดเวลา การสอนโลกจึงสอนตามอุปนิสัยปัจจัยของผู้มาเกี่ยวข้อง ใครจะมาเกี่ยวข้องมากน้อยเพียงไร ภูมิจิตภูมิธรรมอุปนิสัยปัจจัยจะควรได้รับบรรลัทธิธรรมขนาดไหน ธรรมจะออกตามระยะ ๆ ที่พอเหมาะพอดี ตามขั้นตามภูมิเรื่อยไป จะสูงขนาดไหนก็เป็นเหมือนเชื้อไฟ ภูมิของธรรมเป็นเหมือนเชื้อไฟ ไฟเป็นเหมือนกับธรรมจะแสดงซึ่มซาบเข้าไปถึงหัวใจผู้นั้น ๆ จนหมด ไม่มีหัวใจใดจะเหนือโลกุตรธรรมนี้ไปได้เลย เพราะฉะนั้นเราจึงไม่มีกังวลในการสั่งสอนสัตว์โลก

เราพูดจริง ๆ ตัวเท่ากับหนูก็ตามหัวใจไม่ได้เป็นหนู หัวใจเป็นหัวใจพุทธเต็มดวงแล้วภายในหัวใจของตนตามอุปนิสัยของตน นิสัยวาสนากว้างแคบเราก็กไม่สงสัยในนิสัยวาสนาของเรา ยกไว้ที่พุทธวิสัย คือ ภูมิของศาสดา แล้วสาวกวิสัยคือภูมิของสาวก ภูมิของสาวก ภูมิของพระพุทธเจ้าก็เหมือนน้ำโอ่งใหญ่ น้ำก็เต็มโอ่ง โอ่งเล็กก็เต็มโอ่ง เมื่อต่างอันต่างเต็มแล้วก็อาบดื่มใช้สอยได้เต็มกำลังของตนที่มีอยู่ในสมบัติต่าง ๆ ซึ่งเต็มอยู่ในโอ่งเล็ก ๆ นั้น นั้นเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน เพราะฉะนั้นบรรดาสาวกทั้งหลาย เมื่อได้ตรัสรู้ธรรมแล้วจึงไม่ไปทูลถามพระพุทธเจ้าซึ่งเรียกว่าโอ่งใหญ่ ไปขอแบ่งสันปันส่วนจากน้ำโอ่งใหญ่พระพุทธเจ้ามาสั่งสอนโลก น้ำโอ่งเล็กของเราไม่พอสั่งสอนนี้ไม่มี

น้ำโองเล็กท่านก็สอนเต็มภูมิโองเล็กของท่าน น้ำโองใหญ่คือศาสดาท่านก็สอนเต็มภูมิของศาสดา ต่างองค์ต่างเต็มภูมิของตนเองจึงไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า แต่ให้เป็นไปตามนิสัยวาสนาของตน นี่ก็เหมือนกันเช่นนั้น เราไม่ไปทูลถามศาสดาองค์เอก เราจะสอนเต็มกำลังความสามารถของเรา เต็มภูมิของเรานี้ตลอดไปจนกระทั่งถึงวันตาย

ธรรมของเราที่ได้ทรงมาแล้วนี้ไม่สงสัย หายห่วงมาได้ ๕๓ ปีแล้ว ไม่มีอะไรเหลือภายในจิตใจ ขึ้นชื่อว่าแดนโลกธาตุนี้จะมาติดจิตจิตใจ ว่าสมมุตินี้ได้จิตใจไม่มีปล่อยวางเสียโดยสิ้นเชิงเหลือแต่ธรรมชาติที่บริสุทธิ์พุทธโธอันเอกล้วน ๆ ครอบอยู่ในหัวใจและครอบโลกธาตุตลอดมา เพราะฉะนั้นจึงแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกเรื่อย ๆ มา จนกระทั่งมาวาระปัจจุบันที่ช่วยบ้านช่วยเมือง เราก็ช่วยเต็มกำลังความสามารถของเรา ให้อยู่ในความพอดีพอดีกับกำลังวังชาความสามารถของเราเรื่อยมา นี่พี่น้องลูกหลานก็ติดต่อเข้ามาทุกวัน ๆ เช่น อย่างวันนี้ทางวิทยาลัยพยาบาลก็มาศึกษาอรรถธรรม

อรรถธรรมเป็นสิ่งที่เลิศแล้ว สมควรอย่างยิ่งที่ท่านทั้งหลายได้มาสู่อรรถสู่อธรรม เพื่อรับคำแนะนำสั่งสอนนี้ไปปฏิบัติตนให้เป็นคนดี จึงขอให้ศึกษาเล่าเรียนด้วยดีแล้วนำไปประพฤติปฏิบัติกำจัดสิ่งชั่วช้าลามกทั้งหลายออกจากใจ เป็นหญิงก็ให้เป็นหญิงดี เด็กก็ให้เป็นเด็กดีด้วยคุณธรรม เป็นหญิงก็เป็นหญิงดี เป็นชายก็เป็นชายดี เป็นนักเรียนนักเรียน เป็นชั้นใดภูมิใดขอให้มีธรรมแทรกอยู่เสมอ ๆ จะเป็นความสวยงามติดตัวไปด้วยตลอดสายทางแห่งความรู้วิชาที่เราเรียนมามากน้อย ถ้ามีแต่หลักวิชาความรู้ทางโลกล้วน ๆ แล้วจะเป็นพิษเป็นภัยแก่ตัวเอง ไม่ว่าใครก็ตาม ความรู้วิชาเรียนเข้ามาภายในมักจะเป็นพิษเป็นภัยขึ้นด้วยความทะนงตน ทิฐิมานะว่าตนเรียนรู้เรียนฉลาดตนมีความรู้ความฉลาดปราดเปรื่องเลื่องลือไปเสีย ทั้ง ๆ ที่มันโง่ยิ่งกว่าหมาตัวหนึ่ง

เพราะกิเลสมันชอบอวดตัวเสมอ โง่ขนาดไหนยิ่งอวดตัวว่าฉลาด พอธรรมแทรกเข้าไปเท่านั้นจะรู้ความโง่ความฉลาดของตนทันที ๆ แล้วแบ่งสันปันส่วนให้พอเหมาะพอดี นำออกไปใช้ที่ไหน ๆ คนมีธรรมแทรกหัวใจ มีความรู้มากน้อยเพียงไรจะเป็นผู้สวยงาม เป็นที่เคารพนับถือไปทั่วดินแดนนั้นแหละ ถ้าคนมีแต่ความรู้ทางโลกล้วน ๆ มีหน้าซำยังเอาความรู้นั้นเข้ามาเผาผลาญบ้านเมือง เผาผลาญตนเองได้โดยไม่ต้องสงสัย ถ้ามีธรรมในใจแล้วแทรกไปด้วยกับความรู้นั้นจะเป็นความสง่างามไปหมด หมุนไปทางโลกก็งาม หมุนไปทางธรรมก็งาม หมุนไปทางไหนงามหมด คนมีธรรมในใจ คำว่าธรรม ๆ นั่นคือความถูกต้องดีงาม สติธรรม ปัญญาธรรม นำมาใช้ติดตัวเสมอ คนมีสติย่อมไม่พลาดพลั้งได้ง่าย คนไม่มีสติผิดพลาดได้รวดเร็ว

คนมีปัญญา มีความเฉลียวฉลาด ปัญญามี ๒ ประเภท สติมี ๒ ประเภท สติปัญญาที่ใช้ไปในทางที่ผลิตกิเลสมันก็มี สติปัญญาของธรรมนี้ใช้ในทางที่ถูกต้องดีงาม

ให้นำสติปัญญาทางฝ่ายธรรมไปใช้ อย่าเอาสติปัญญาของกิเลสมาใช้จะกลายเป็นพวก
 มหาโจร มหาโจรไม่มีความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ นะ มหาโจรมีความรู้ที่ฉลาดปราดเปรื่อง
 มากทีเดียว ในเชิงฉกฉก ปล้นสะดม จี้อะไร ๆ ทุกอย่าง พวกนี้ฉลาดมาก นี่คือเขามีสติ
 ปัญญาในทางไม่ดี เขาจึงเป็นคนชั่วได้อย่างลือลือลาม ที่นี้เราเป็นนักธรรมะ เอาธรรมะเข้า
 แทรกแล้วก็ปรากฏชื่อลือลือลามโด่งดังไปด้วยความสง่าราศี ความเย็นอกเย็นใจ ไปที่ไหน
 หอมหวานชวนชมไปทุกแห่งทุกหน ตำบลหมู่บ้าน ให้ลูกหลานทั้งหลายจำเอาไว้ แล้วนำ
 ไปประพฤติปฏิบัติ

เวลาจะหลับจะนอน อย่าปล่อยอย่างวาง พุทโธ ธัมโม สังโฆ กราบพระเสียดก่อน
 ชี้เกี่ยขนาดไหนกดคอมันลง กดคอมันลงกราบพระพุทเจ้า กราบพระธรรม กราบ
 พระสงฆ์ แล้วให้หลับไปด้วยพุทโธ ๆ หรือธัมโม หรือสังโฆก็ได้ ไม่ต้องคิดอะไรเวลา
 นั้น ตั้งหน้าภาวนาให้หลับ นี่เรียกว่าเป็นคนดีเจริญธรรมภายในใจ ไปไหนให้ระลึกพุท
 โธ องค์ศาสดาเลิศอยู่ภายในจิตใจ หรือธัมโม หรือสังโฆก็ได้อย่าลืมตัว เราทำกิจการ
 งานบ้านเมืองอะไรเราก็ยังทำได้ เขียนได้ไปได้มาได้ เราคิดเรื่องอรรถเรื่องธรรมติด
 แนบกันไปกับงานของเราที่ทำทางโลกทางสงสาร ทำไมทำไม่ได้ ใจดวงเดียวกันทำหน้าที่
 ที่การงานได้คนละสัดส่วน ต้องทำได้ทั้งนั้น ขอให้ลูกหลานนำไปประพฤติปฏิบัติ

วันนี้เทศน์เพียงพอสมควร เบาะ ๆ แล้วเอาไปคิดไปปฏิบัติตนเองเพื่อความ
 เป็นคนดี ต่อไปนี้บ้านเมืองของเราถ้าต่างคนต่างสนใจในอรรถในธรรมแล้ว บ้านเมือง
 เราก็จะมีความเจริญรุ่งเรือง สงบร่มเย็นแน่นอนหนามันคงขึ้นไปโดยลำดับ จากนั้นไปขอ
 ความสวัสดิ์จึงมีแก่ลูกแก่หลานทั้งหลายในงานปีใหม่ทั่วหน้ากันเทอญ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com